

или „срѣдня България“, а въ западна. Пада почти цѣла юго-източна България, а за Сливенъ не става дума нито при похода на Тимурташъ, нито при тоя на Мурадъ прѣзъ 1367—1368. За тоя кжтъ, свързанъ стратегически съ столицата на Шишмана възможно е да е имало специално съглашение между послѣдния и Мурадъ. Сливенъ, слѣдъ 1366 г., или по-скоро слѣдъ 1367 и 1368 г., чрѣзъ доброволно припознатъ васалитетъ подъ Мурадъ, ще е запазилъ едно привилигировано положение, каквото често се случваше съ доброволно прѣдадени крѣпости, слѣдъ което населението имъ не ставаше рая (прѣдметъ на данъци, насилия и сѣчъ), а се вписваше въ института на войниклъка. Послѣдниятъ терминъ е много важенъ за робственната ни история (останалъ отъ срѣдновековнитѣ българи, визиращъ тѣхни военноправни наредби, заварени отъ турцитѣ и прѣработени отъ тѣхъ). Както ще се види, Сливенъ дѣйствително е влизалъ въ войнишкитѣ заселища (войникъ куралери). — Ако намъ липсватъ що годѣ положителни данни за края на самитѣ ни царе Александъръ и Шишманъ, то можемъ си прѣдстави съ какво право бихме се оплаквали, че такива липсватъ за падането на отдѣлни, загѣтани български гра-

---

день и заобиколеното мѣсто да бже нейно владѣние. Това подаряване на земя и то въ случая на „царица Мария“ ще е свързано съ българската история, защото, при падането си подъ турцитѣ, българитѣ дѣйствително сж владѣли и на югъ отъ днешната турско-българска граница (до кждѣ Малко-Търново). Дали, обаче, тукъ се визира Шишмановата сестра Тамара или жената на брата му Михаилъ Асѣнъ, Мария, дъщеря на Андроника, — мжчно е да се установи. Въ послѣдната смисълъ може да се догадва, но не и да се твърди, въ свързка съ сражението на Михаилъ Асѣнъ съ турцитѣ, въ което сражение, както се посочваше по-горѣ, тѣй е загиналъ. Интересното е още, че Шкорпилови (ор. cit.) чули въ Месемврия, какво въ 1829 г., когато руситѣ прѣвзели Месемврия, откарали отъ тамъ нѣкакво си „Асѣново писмо“, въ което се казвало, че градътъ Ахтополь се подарявалъ на една „царица“ заедно съ нѣколко „моди“ (?) земя наоколо.

Догадки по падането на българскитѣ краища по Странджанскитѣ склонове подъ турцитѣ се намиратъ въ неиздания ржкописъ на Балчо Нейковъ, който по пжтя проучването на Ст. Караджовитѣ прадѣди (въ с. Факия) се е натъкналъ на интересни прѣдания. Българскитѣ крѣпости по тия краища се прѣдали на турцитѣ само слѣдъ обѣщанието да ги оставятъ войнишки“.